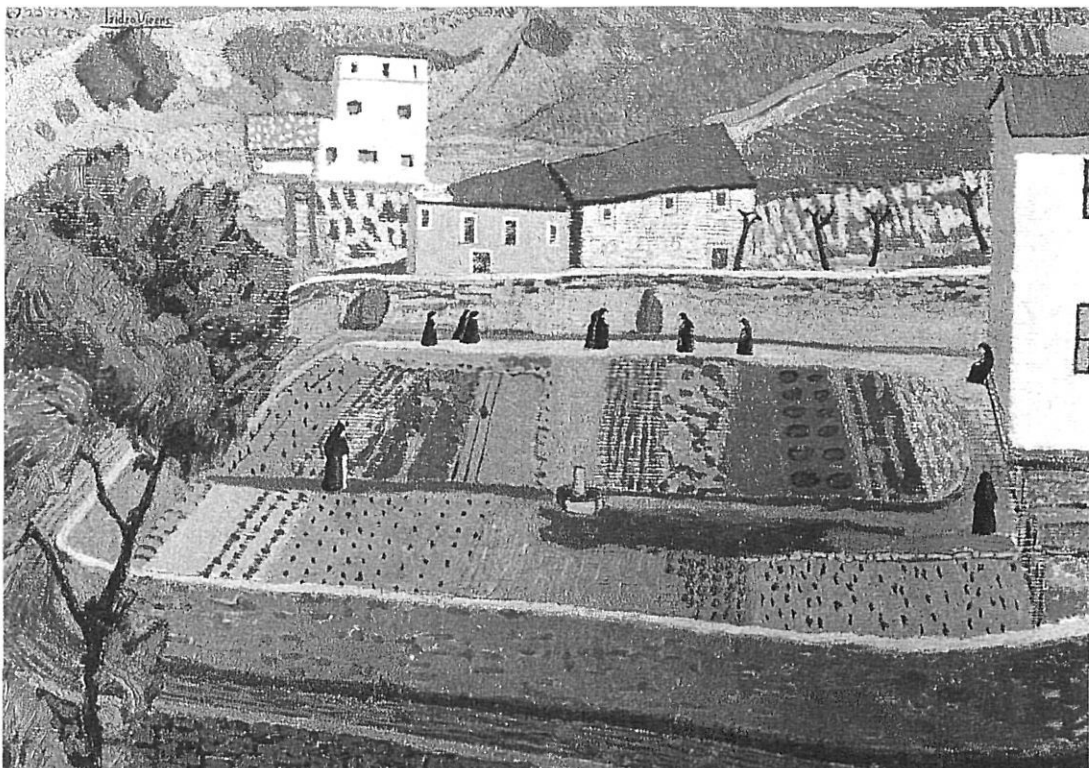

Històries d'unes monges

Els escriptors José Manuel Fajardo i Rosa Montero s'han fet ressò d'aquesta història, que la novel·lista Cristina Fernández Cubas explica com un fet real. Diu que una parenta seva vivia davant per davant d'un convent de clausura i que comprava, a través del torn, els pastissos típics elaborats per la comunitat. Amb el temps, va fer amistat amb la invisible germana portera, li va dir que el balcó de casa seva donava just sobre el convent i es va oferir per fer-li qualsevol encàrrec relacionat amb el món exterior. Van passar trenta anys d'aquell oferiment, fins que un dia va trucar a la porta de la casa una monja vella i arrugada. «Sóc la germana portera», va dir. «Volia demanar-li un favor: que em deixés veure el convent des del seu balcó». Conduïda fins allà, la monja va contemplar en silenci el panorama del cenobi amb el seu hort i va dir, simplement: «És bonic, oi?». Després, sense cap altre comentari, va tornar al convent per no sortir-ne mai més.

A Sant Daniel de Girona disposem d'una història tan bella com aquesta, sorgida fa setanta-cinc anys de la ploma de Joan Badia. En el conte *El pecat de la novícia*, del malaguanyat poeta gironí, una monja portera del convent veia, des de la porta, l'ombra d'uns invisibles ametllers plantats a l'hort del rector. «I, doncs, un dia, la dolcíssima novícia va deixar tot normalment la porteria i va arribar a la cantonada del convent per mirar els ametllers». Després van venir els remordiments per haver trencat la clausura, la recaiguda freqüent en la falta, la confessió i la solució del rector per curar-la de l'escrúpol: trasplantar un ametller de l'hort de la rectoria a l'hort del convent. «I l'ametller, trasplantat, va morir-se, i la monja, més tard, també. La mateixa fredorada que matà l'un, matà l'altra».

Aquestes dues històries paral·leles tornen a ser actuals per un doble motiu. D'una banda, perquè l'Ajuntament de Girona ha instal·lat al carrer de Montorró, a la falda de Montjuïc, un balcó o mirador des del qual es pot veure, quasi a vista d'ocell, el panorama del monestir, tal com la germana portera va veure el seu convent des del balcó de la casa veïna. De l'altra, perquè la comunitat benedictina ha obert, en el recinte monacal, una residència per a estudiants. Ha mitigat així, una mica més, el rigor de l'antiga clausura, com quan les monges del conte van obrir la porta per trasplantar al seu hort l'ametller del rector. L'arbre va morir, «i les monges van dir que era l'enyorança», però el conte de Joan Badia té un final feliç, que ha de ser també un bon auguri per a la nova experiència iniciada a Sant Daniel. Diu que, en memòria dels desapareguts, les monges van plantar dues fileres d'ametllers joves, que van viure i florir al bell mig del seu hort durant molts anys.

L'hort del monestir
de les benedictines
de Sant Daniel, en
un oli d'Isidre Vicens.